

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΙΕΡ ΜΙΑ

ΣΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ

ΟΛΙΣ είχε φέρει ο γιατρός.
—Μαμά, είτε ο μικρός ανάτηρος στη μητέρα του.
Είν' αλήθεια ; Θά πάω πάλι ;...

—Πού, γλυκό μου παιδί ; ρώτησε ή κ. 'Ερσιέ.
—Στό Μπερέκ, μαμά...

Ο γιατρός είχε φέρει, όπως είπαμε, πρό όλίγου, άφο έπλυνε τά χέρια του πάνω στό τραπέζι της τραπέζαρίας, μέσα σέ μία γυαλιστερή πήλινη γαβάθα.
Η κ. 'Ερσιέ πήγε ν' άδειάσει τό νερό στό νεροχύτη καί άπλώνε τώρα την πετσέτα πούχε δώσει στό γιτρό, πάνω σέ μία καρέκλα, γιά νά στεγνώσει. Ήταν άκόμη καθαρή καί δέν μπορούσε γιά την ρίζη σί' άπύνα. Τό κρεβάτι του άρρωστου μικρού 'Ανοσίμου ήταν κ' αυτό μέσα στην τραπέζαρία, κοντά στό παράθυρο, γιά νάχη λίγα ήλιο κ' άέρα καί γιά νά βλέπει τά πουλιά ; Τά σπουργίτια, πού έρχόντουσαν δυό-δυό, κοντά στό παράθυρο, χαρωπά, φωναζάδικο, καί τά χελιδνάκια, πού πετούσαν τόσο γοργά, μέ τόση χαρά, γιά νά ταιύουν τά μικρά τους. Στην άλλη γωνία, σ' ένα μεγάλο κρεβάτι, κομόντουσαν τά δυό μεγαλύτερα παιδιά, καί στό δεύτερο δωμάτιο ήταν τό κρεβάτι του κ. καί της κ. 'Ερσιέ καί μία κούνια γιά τόν 'Αλμπέρτο, τό πού μικρό παιδί. 'Ετσι μόλις άπόμεινε στό μέση της κάμρας αήτης λίγη θέσι γιά νά κινήθι κανείς.

—Στό Μπερέκ !... Άκουσα τό γιατρό πού τόλεγε... Θά ξαναπάω στό Μπερέκ !... ψήφισέ διαρκώς ο μικρός άρρωστος.

Ο μικρός 'Ανοσίμος είχε σπονδυλίτιδα. Είχαν φυμιάσει τά κόκαλα του, όπως έλεγαν, μέ τραγή άπόλυτη, ή γελόνουσε. Τόν περιρασμένο χρόνο ο μικρός άρρωστος είχε περάσει τρείς βδομάδες, μέ τζόδα του Άθμου, σ' ένα δημοτικό σανατόριο, χτισμένο στη φαιμασία ακροθαλασσία του Μπερέκ για τά φτωχά παιδιά. Τού φάνηκε τότε πώς βρισκότανε στον παράδεισο. Τέ μεγάλα κήματα, πού κινούσαν μέ βροή από τό βάθος του όριζόντος, τά όμορφα πλοία, πού περνούσαν, τό όμορφο τοπίο, μέ τίς μόνιες χαρούμενες λεπτομείρειες του, άνατηρόδουσαν κάθε στιγμή στό μυαλό του...

Η κ. 'Ερσιέ ένοιωσε τώρα την καρδιά της νά σφιγγεται μέσα στό στήθος της. 'Αλήθεια, ο γιατρός είχε συστήσει νά ξαναπάει ο μικρός στό Μπερέκ, ένε όμως τόσα πολλά τά μικρά άρρωστα παιδιά έκείτ'ερα, κ' ή θέσις τόσο λίγες ! Πολύ σπάνια δέχονται τό ίδιο παιδί δυό φορές. Είχαν παρακαλέσει μάλιστα γιά τόν 'Ανοσίμο του καί τούς άρνήθησαν. "Έχετε νά πληρώσουν λοιπόν γιά νά ξαναπάει ο μικρός 'Ανοσίμος στό Μπερέκ. 'Αλλά μέ τί νά πληρώσουν ; Ο 'Ερσιέ δέν είχε δουλειά, ζούσαν μέ χρέη.

—Πές μου, μαμά, θά πάω φέτος στό Μπερέκ ; Ξαναφύτρεσε τώρα ο 'Ανοσίμος.

Η κ. 'Ερσιέ έσφιξε τά δόντια της, κ' έκατέλους, σάν νά παίρνε μία μεγάλη άπόφασι, τού έλεγε :

—Ναί, θά πάς !... Σου τό υπόσχομαι...
Μήνες τώρα ή κ. 'Ερσιέ έξαρθε μία διεύθυνσι, πού την είχε κούρει άτ' την έφημερίδα. Την πήρε λοιπόν, σημείωσε καλά στό μυαλό της την όδο καί τόν αριθμό, κ' έβαλε τό καρτέλλο της μέ άπομοιστικότητα. Ο άνδρας της δέν θέλανε ποτέ νά χτυπήσουν στό πόρτες τών φιλανθρωπικών ιδρυμάτων. Είτηγός ο κ. 'Ερσιέ έ-

νά κάψω μέ τά ίδια μου τά χέρια δυό-τρία παλληκάρια του Πέρσου μου, τά όποια άνέβαιναν στον προμαχώνα μας μέ τη σκάλα τους... 'Εκλαιγε ή ψυχή μου, οι άμοιροι νέοι ξεφυγούσαν θογγώντας θλιβερά, καθώς ζεματιζόντουσαν άπ' τό καυτό λάδι, μά τί μπορούσα νά κάνω ;

Ο κόμης θά μέ σκότωνε, στην πρώτη ύποπτη κινήσι μου ! Τέλος, ο τελευταίος προμαχώνας κυριεύτηκε. Καί τότε, γιατί ένα θέλος, άπό έπίδειξι χέρι ριγμένο, χώθηκε στό λαμό του συζύγου μου, κ' έκείνος, πέφτοντας μπρούμυτα κάτω στην ααλή καί θυάζοντας άφθονο αίμα άπ' τό στόμα του, έγινε κομμάτι ! Φαντάζομαι, πού μόνο τό χέρι του Πέρσου μου μπορεί νά τεντώσει έτσι τό δοξάρι καί νά ρίχνη τόσο έπιτοχημένα βέλη. Τόν ρώτησα σχετικά, μά έκείνος άρνήθηκε μέ ζωηρότητα...

Ίσως από γενναιοφυγία δέν μου τό μαρτυράει... Θά σκέπτεται, πώς θά λυπηθώ ίσως εξακριβώνοντας πώς ένε ο φονέας του πρώην συζύγου μου, καί δέν θαχη άδικο γι' αυτό... Όσο καί νά μην τόν άγαπούσα, όσο καί νά μέ τυραννούσε, μία τέτοια περίπτωση ένε λυπηρή καί φέρνει τύψεις.

Τί άλλα νά σου γράφω ;... Μάθε μόνον, ότι ο Πέρσου ένε σύζυγός μου τώρα, ότι ένε νόμιμος κύριος καί του πύργου Χίγκμπουρι, κ' ότι όλοι οι πυργοδεσπότα γύρω αναγνώρισαν έπισήμως την κατάκτησί του καί τούς γάμους μας !

Πόσα θαύματα μέσα σέ λίγες ήμέρες !...
Οό προσπαθώ νά περιερεθώ στη δεξίωση του δουκόδ Τζών Πάρκερ... 'Αν παρευρεθής κ' εσύ, όά τά ποιμε προφορικούς καλύτερα...

Είμαι ε'τυχής, καί μένω μέ άγάπη. Η φίλη σου ΕΔΙΘΑ

λείπει την ώρα αυτή. Η γυναίκα του παρακάλεσε μία καλή γειτόνισσα νάχη τό νού της στό μωρό καί στό άρρωστο κ' έφυγε. Τ' άλλα της παιδιά ήσαν στό σχολείο.

"Υστερ' από μισή ώρα ή κ. 'Ερσιέ στάθηκε μπροστά σέ μία πόρτα μέ μαρμαρίνες κολόνες. Έδώ ήτανε εκείνο πού ζητούσε : Τά γραφεία του Συλλόγου τών Πολιτικών. Δέν πήγαινε νά ζητήσει έλεημοσύνη βέβαια, από κεί. Ζητούνε παιδιά γιά την πατρίδα. Πήγαινε λοιπόν κ' αυτή νά ζητήσει τη συνδρομή του συλλόγου. Θά της έδιναν λίγα χρήματα γιά τά παιδιά της, δέν ένε ντροπή αυτό. Πέρα, άπ' τη συντομία της ως τό κεντρο της πόλεως, ο δρόμος ένε πολύς κ' έκανε ζήτη. Ήταν μουσικημένη άπ' τον ιδρώτα. Όπόσο, άνεθαινοντας τη σκάλα, ένοιωσε κρυάδες στην πλάτη της κ' ή σταγόνας πού μουσταναν τό μετωκό της κάγωσαν, γιατί δέν ήτανε συνηθισμένη νά ζητά καί φούτανε. Γι' αυτό τό λόγο μπήκε σχεδόν σάν άγριευμένη στό γραφείο. Η στενωχόρια της έξαινε τη φωνή. Ένας ύπάλληλος καθότανε πσω από τό γραφείο του. 'Αρχισε νά τού μιλή, κ' όπως συμβαίνει σχεδόν πάντα μέ τίς γυναίκες, άρχισε νά τά λέη μετρεμένα, μέ φωνή τρεμάμενη. Ο ύπάλληλος την διέκρινε.

—Πρώετα γιά βοήθημα, υποθέτω, της έλετε μέ καλωσύνη. Δέν ένε έτσι ; Είσθε μητέρα, πολύτεκος ;...

—Μάλιστα. Κι' είνε κείνη, μάλιστα !... Κι' ο μικρός μου είν' άρρωστος. Καταλαβαίνετε... ένε δεκαοχτώ μήνες τώρα στό γύφο. Όχτά χρόνια παιδί, καί τόσο όμορφο, τό καινενούλι, τόσο χαριτωμένο !... Ο γιατρός έλετε πώς θά την γλυτώσει, άν ξαναπάει άλλη μία φορά στό Μπερέκ, θά γίνη κ' αυτό καλό, σάν τ' άλλα μου τά παιδιά... Κι' έχασα ως τώρα δυό άλλα άγοράκια άπ' την ίδια άρρώστεια...

Καθώς τάλεγε αυτά τά λόγια, ξανάβλεπε ή άμοκη τά δυό πεθαμμένα παιδιά της, άδθα θύματα, πού βήγαν άπ' τη γόνη καί καταραμένη της κοιλιά. Τά ξανάβλεπε, όπως ήσαν μέσα σ' άστρα τους σάβανα, μέ τά προσοπάλια τους φουχα πειά, ύστερ' από τόση άγνομία καί μέ τά φτωχικά λουλουδάκια, πού τούς είχαν φέρει ή πονετικές γειτόνισσες στη θανή τους. Τό στόμα της έτρεμε λιγάκι σ' αυτή την πικρή ανάμνησι. Ο ύπάλληλος δέν τά πρόσεξε αυτά.

—Τ' όνομά σας πρώτα καί τη διεύθυνσί σας, της έλετε. Τάδωσε.

—Είσθε χίρα ;
—Όχι, άποκαθήκε κείνη. 'Εχω άκόμη τόν άνδρα μου, τόν 'Ερσιέ, τόν κ. 'Ερσιέ, 47 όδός Μπαρτομέ, στην Πλαζάνς. Δούλευε σ' ένα καστήριο μαφερόν, στό λεωφόρο Στρατοούργου, πού τούς έλασε τώρα κ' αυτό. 'Εχει όμως πολύ καλά πιστοποιητικά... Μπορείτε νά τά έξετάσετε...

Ο ύπάλληλος κάτι σημείωσε, διαγκώνοντας τά χείλη του.
—Έχετε τόν άνδρα σας... Χι... χι... ζή ο άνδρας σας...

Καί πόσα παιδιά έχετε ;
'Εκινή έλετε τά όνόματά τους :

—'Αλμπέρτος, 'Ιουλιέττα, 'Ανοσίμος, 'Ιούλιος, Λέων, Λουίζίττα...

—'Εξη παιδιά, λοιπόν... Πολύ καλά, έξη παιδιά...
—Όχι έξη, φώναζε ή γυναίκα. Ο Λέων κ' ή Λουίζίττα μου έχουν πεθάνει...

Ήτανε όμως πάντα ζωντανά μέσα στό νού της. Αυτή τά γέννησε, κ' όπως όλες ή μαννάδες, έπέμενε νά τά αναφέρει σέ κάθε περίπτωση.

—Μά τότε, φώναζε ο ύπάλληλος σχεδόν άγανακτισμένος, τί κάθιστε καί πού λέτε ;... Έχετε μονάχα τέσσερα παιδιά !...

—Μάλιστα, άποκαθήκε εκείνη. 'Αλμπέρτος, 'Ιούλιος...
Ο ύπάλληλος έκλεισε τό βιβλίο του.

—Κυρία μου, έλετε πάλι μέ πού μαλακή φωνή. Κάτωπο λάθος κάνατε. Δέν έτρεπε νάρηθε εδώ, υπάρχουν άλλα ιδρύματα γιά σας. Έμεις είμαστε Συλλογος τών Πολιτικών.

—Λοπόν ; ρώτησε ή κ. 'Ερσιέ.

—Η περίπτωσης σας παρουσιάζει, βέβαια, πολύ ένδιαφέρον, δέν λέω. 'Αλλά τέσσερα παιδιά γιά μάς δέν άποτελούν πολυάριθμη οικογένεια...

—Έμεις έχουμε δώ, πρόσθεσε μέ περηφάνια, οικογένειες μέ όχτώ, μέ δέκα καί μέ δώδεκα παιδιά !... Όπως καταλαβαίνετε, φυσικά, πρώτες πρώτα νά φροντίσουμε γι' αυτές...

—Καί κείνα πού μού πέθαναν ;... έλετε ή γυναίκα μέ πόνο.

—Ήθελε νά πη ; —Κείνα πού μού πέθαναν ίσως νά ζούσαν σίμαρα, άν είχα τά μέσα νά τά σώσω !

—Εκείνος όμως την διέκρινε μέ κάποια άνυπομονησία :
—Δέν μπορούμε νά λογαριάζουμε εκείνα πού πέθαναν, κυρία...

Η κ. 'Ερσιέ ξανακατέβηκε τη σκάλα. Ένοιωσε τσακισμένα, πολύ άδύνατα, τά πόδια της. Η κόρησι της καρδιάς καί του κορμού της ήτανε τόση, πού σκέπτηκε νά πάρη τό λεωφορείο. Άνοιγότανε όμως την τσάντα της, είδε πώς της άπομέναν μονάχα έξηττα λεπτά. Κάθε σέ τότε στά σκαλοπάτια του γεγάρου του συλλόγου κ' άρχισε νά κλαίη, νά κλαίη πνιγμένα, σιγανά, τραυλίζοντας :

—Παιδάκια μου !... Παιδιά μου !... Θέλουν τό θάνατό σας... 'Αν σέλωμε μον, φως μου, δέν θά πάς στό Μπερέκ, θά σέ πάρη ο Θεός μαζύ του... Θά μού πεθάνης καί σύ, παιδάκι μου !... Χρυσό μου παιδί !...

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

